

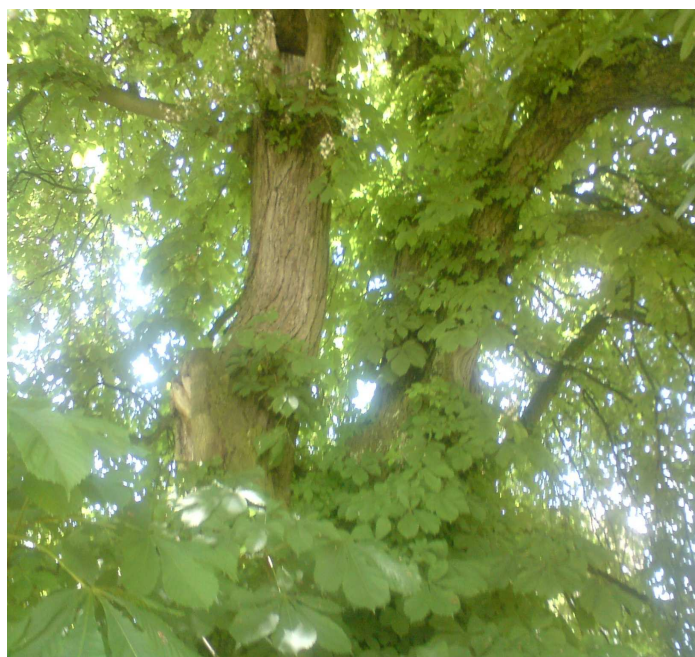
Náš strom

Stojíš tu mlčky a neseš života svůj díl,
Chuť žít, jsi i ve mně probudil.

Ukazuješ svou nahou krásu bez
zeleného kanafasu,
který jsi na čas odložil.

Odpočívej milý, je třeba nabrat síly.
Na jaře rozsviť svoje svíce,
živá ozdobu mé vesnice,
zelený domove ptáků a včel
i všeho živého, co můj zrak nikdy
neviděl.

Zpívej nám písně a provoň vzduch,
vnímám, jak odráží se v tobě Boží Duch
a vyprávěj....
Ráda poslouchám ty staré příběhy,
kterých znáš bezpočet.

Možná to znáte, den co den míváte něco nebo někoho bez povšimnutí, bez zájmu a pak jednoho dne zdvihnete hlavu a před vámi se objeví něco, spíš NĚCO, čeho jste si nikdy před tím nevšimli. Vidíte jasněji a vnímáte na všech svých úrovních a s úžasem, obyčejné věci.

Zastavíte se třeba na cestě mezi školou a kostelem a myšlenky necháte volně plynout. Vodopád vašich slov se možná poskládá podobně jako ten můj, když jsem pohlédla na krásný rozložitý jírovec.

Stojí tu desítky let, silný a majestátný. Vídám ho denně a několikrát.

Znám pohled na něj z auta, z okna školy, od kostela. V paměti mám všechny jeho hlavní větve, dokonce i tu, o kterou letos přišel. Kolikrát jsem ho s žáky kreslila..., kolikrát pod ním při hudební výchově zpívala, kolikrát na jeho rozložitých kořenech děvčata a kluci svačili a kolik jich asi bylo, za ty roky a generace, které školou prošli?

Kéž by mohl vyprávět. Třeba o tom, jaké to bylo, když byla paní hraběnka ještě malé děvčátko. O životu na zámku...

Jak se mu asi líbí, když si pod ním rozložíme deku a čteme pohádky Boženy Němcové? Slyší, když o něm mluvíme? Neslyší, ale určitě vnímá.

Dávno je známé, že mezi lidmi a rostlinnou říší existuje jistý druh komunikace. V komunikaci mezi lidmi pouhých 7% tvoří slova a verbální projev. Ostatních 93% je záležitostí řeči těla, intuice, podprahového a jiného vnímání. Kolik informací jsme schopni vyměnit si se stromy, aniž by to zaznamenal náš řídicí orgán, mozek?

Můžeme se nechat inspirovat pohádkami a začít myslet srdcem. Často v nich tuto starou moudrost slycháváme. Pokud jsme na pohádky samé nezanevřeli a dokážeme si v nich číst a vyprávět si je. Začneme-li myslet srdcem, možná objevíme mnohá tajemství ve všedních věcech, které nás obklopují. Třeba zjistíme, že stromy prospívají lépe, když jim věnujeme svoji pozornost, své pohledy, pozitivní myšlenky, doteky. Třeba ucítíme, kolik energie od nich čerpá naše tělo i duše a jak je tato vzájemná symbióza potřebná a zdravá pro obě strany. Je osvěžující občas nemyslet, jen vnímat, přijímat a dávat.

Vychutnávejte si tato malá a důležitá zastavení.

Stojíš tu mlčky a neseš života svůj díl.
Chuť žít, jsi i ve mně probudil

Iveta Chládková